

Referat af den ordinære generalforsamling 2019

Formanden åbnede mødet, og generalforsamlingen startede med at synge forenings sangen: "I tidens strøm".

1. Valg af dirigent

Formanden foreslog på Styrelsens vegne Jon Kowalczyk som dirigent. Jon Kowalczyk blev valgt og kunne konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt ifølge vedtægterne og dermed beslutningsdygtig.

2. Fastsættelse af forretningsorden

Forretningsordenen blev vedtaget.

Stemmetællere blev valgt:

Line Stendorf, Allan Rasmussen, Tina Christiansen, Trine Taylor, Verner Poulsen, Lea Schmidt, Lisbeth Kruse.

3. Formandens mundtlige beretning

Kære Generalforsamling

"Det går godt i Danmark. Beskæftigelsen er højere end nogensinde. Færre er på kontanthjælp. Aldrig har så mange haft så rige muligheder."

Sådan var statsministerens status i nytårstalen, og sådan har det lydt i snart sagt alle politiske skåltaler de senere år. Jeg kvitterede gerne med en klapsalve, et hurra og en letten på hatten, hvis jeg kunne genkende billedet. Det kan jeg bare ikke.

Sagen er jo den, at vores fællesskab og tryghed er sat i en budgetmæssig skruetvinge, der spændes år for år. Men man kan ikke blive ved med at presse effektiviteten i et system. Det slutter en dag. Det er, hvad vi er vidner til: alt for mange offentligt ansatte har ondt i arbejdslivet, fordi arbejdspresset er alt stort, og anerkendelsen er alt for lille. Det er både urimeligt for den enkelte og en bombe under samfundet.

Det er da dybt tankevækkende og foruroligende, at man i én og samme nyhedsudsendelse kan høre, at danskerne køber langt mere rengøringshjælp, indkøb leveret til døren med Nemlig.com og take away, fordi de har fået flere penge mellem hænderne - samtidig med at man kan høre, at ældreplejen aldrig har været dårligere, at normeringerne i daginstitutionerne er foruroligende lave, at der er langt flere fattige børn i Danmark og at vi igen skal spare på skole og uddannelse. Det er helt galt, hvis I spørger mig.

Hvad pokker er så forklaringen på, at man kan have så forskellige billeder af tingenes tilstand? Den store forskellighed ser vi jo også, når det kommer til overenskomstforhold. Er det bare politik, eller stikker det monstro endnu dybere? Det tænker jeg ofte over.

Og så slog det mig en dag, at forklaringen måske er såre simpel og kan findes i en historie om William Larsen, som jeg på et tidspunkt læste i Rokokoposten. Hverken I eller jeg kender William Larsen - hvis I skulle sidde og have det dårligt over, at I ikke ved, hvem pokker det er. Men hvis I nu - ved min genfortælling - hører Lars Løkke Rasmussen - eller hvem I måtte have lyst til - i stedet for William, har vi måske fundet forklaringen på, at virkelighedssansen er så forskellig. Lad os prøve en gang:

“Så er der sikkert noget andet, du er god til. ”Den sætning dukker ofte op, når et barn fx har svært ved at læse, spille klaver eller tegne. “Vi vil jo helst ikke gøre børnene kede af det,” forklarer Anette Andersen, der underviser i en folkeskole på Midtsjælland og for nylig fik den tiårige William Larsen ind i sin klasse.

“Han startede i fjerde klasse, og det burde han måske ikke have gjort, for han er ikke særlig dygtig til nogen af fagene; faktisk ligger han på niveau med et otteårigt barn i alt lige fra hovedregning til fodbold.”

“Jeg læste, at man kan have mange forskellige typer intelligens og var skeptisk over for idéen, men i sidste ende betød det slet ikke noget; for William har ingen af dem.”

Anette uddyber, at William ikke har interpersonel intelligens, i daglig tale sociale evner, da han er utrolig akavet sammen med andre mennesker og ofte udtrykker sig upassende. Den intrapersonelle intelligens, altså evnen til selvindsigt, ejer William heller ikke skyggen af.

“Han synes selv, han er vældig klog, og da jeg sagde til ham, at man også kunne have naturalistisk intelligens, altså en evne til at genkende og kategorisere flora og fauna, råbte han højt, at det var lige ham. Hvorefter han pegede på en bregne og sagde ‘vov’.”

Det er velsagtens for groft at udlægge statsministeren og andre toppolitikere og embedsmænd som en voksen William Larsen, men I må da give mig, at man af og til kan få tanken. Der bliver i hvert fald truffet ualmindeligt mange tåbelige beslutninger de her år, og jeg ved egentlig ikke helt, hvad jeg helst vil tilskrive årsagen.

Nok om det.

OK18 har fyldt, fylder fortsat, og vil også fylde i min beretning. Men der skal naturligvis også være plads til meget andet. Så det bliver - for en sjælden gangs skyld - lidt langt.

Som altid vil jeg starte med at bemærke, at den her mundtlige beretning et udtryk for min ud-

vælgelse og prioritering. Og for begrænsningens kunst, selvom den ikke falder mig så let. Det betyder også, at der vil være områder og temaer, som jeg enten helt udelader eller kun behandler overfladisk. Jeg henviser derfor her fra start til den grundige, skriftlige beretning, som - sammen med den mundtlige - danner baggrund for generalforsamlingens behandling af årets gang.

Som jeg har tradition for, vil jeg starte i de højere luftlag og behandle de overvejende landspolitiske forhold for støt og roligt at fokusere mere snævert på Ballerupforhold.

Det var indflyvningen - nu er vi for alvor i gang.

Overvejende landspolitiske forhold

Folkeskolen, profession og skolepolitik

Vi starter med en tekst, som I måske allerede kender - i hvert fald har mange Styrelsesmedlemmer stiftet bekendtskab med den, da jeg reciterede den til en sommerafslutning for snart tre år siden. Den lyder sådan her:

På den allerførste skoledag, fik de farver og papir.
Den lille dreng farvede arket fuldt.
Han kunne bare ikke lade være!

Og lærerinden sagde: "Hvad er det, unge mand?"
"Det er blomster", sagde han.

Hun sagde: "Nu ikke noget med kunst, unge mand.
I øvrigt er blomster røde og grønne.
Hver ting til sin tid, unge mand.
Det her er ikke leg.
Du må lære at tage lidt hensyn.
Der er jo andre i klassen end dig.
Blomsten er rød. Stilken er grøn.
Sådan maler man en blomst, og det har man altid gjort.
Så sådan skal det blive ved med at være."

Men den lille dreng sagde:
"Hvad så med farverne i regnbuen?
Hvad så med farverne, når solen går ned?
Hvad med alle de andre farver?
Må de så ikke være med?"

"Jeg skal lære dig at være fræk", sagde hun.
"Du skal vide, hvad der er rigtigt og forkert.
Og nu maler du blomster, som blomster skal se ud."

Og så siger du efter mig:
"Blomsten er rød. Stilken er grøn.
Sådan maler man en blomst, og det har man altid gjort."

Så sådan skal det blive ved med at være.”

Men den lille dreng sagde:

”Hvad så med farverne i regnbuen?

Hvad så med farverne, når solen går ned?

Hvad med alle de andre farver?

Må de så ikke være med?”

Da blev lærerinden virkelig vred.

Hun smed drengen udenfor døren og sagde:

”Nu står du her og kommer ikke ind,

før du kan opføre dig som andre børn”.

Den lille dreng følte sig ensom.

Tårerne begyndte at trille.

Til sidst gik han ind til lærerinden

og sagde lige så stille:

”Blomsten er rød. Stilken er grøn.

Sådan maler man en blomst, og det har man altid gjort.

Så sådan skal det blive ved med at være.”

Tiden gik, som tiden gør.

Drengens far og mor skulle flytte.

Så drengen måtte begynde på en anden skole.

Hvor alting var så fuldstændigt nyt.

Lærerinden smilede venligt.

Hun sagde: ”Det skal være sjovt at male.

Der er så mange farver i blomsterne.

Kom lad os male dem alle.”

Men drengens blomster var røde og grønne.

De stod i række og geled.

Da lærerinden spurgte ham hvorfor,

sagde han og kiggede ned:

”Blomsten er rød. Stilken er grøn.

Sådan maler man en blomst, og det har man altid gjort.

Så sådan skal det blive ved med at være.”

Det er den amerikanske sanger Harry Chapin, som skrev ordene og satte melodi til dem med sangen ”Flowers Are Red” fra 1978. Og det er Niels Hausgaard, som har oversat til dansk.

Det er en fin tekst, som fortæller om to meget forskellige skoler. Og det er næppe kun mig, som ved min recitering kan mærke, at det gør noget ved én. Det er ikke svært at mærke, hvilken skole man ønsker. Det er betydningsfuldt på den måde at blive mindet om, hvor nødvendigt det er at kæmpe for netop den retfærdige, mangfoldige, nysgerrige, idérige, kreative, fremsynede og anerkendende skole. Den skole, hvor svarene er mange, formålet bredt og vejen til målene snørklet. Den skole, hvor man rigtig nok kan skelne de gule mælkebøtter fra de blå violer, men hvor blomsterne males med fantasiens brede, regnbuefarvede pensel.

Den barske sandhed er imidlertid, at den skole dybest set har været under nedbrydning gennem mindst 25 år. Det har været umiddelbart umærkeligt, men retrospektivt særdeles tydeligt.

Lejf Moos, som er lektor emeritus ved DPU, har redigeret en e-bog, der netop er udkommet, med titlen: "Glidninger - usynlige forandringer inden for pædagogik og uddannelser". Heri dokumenteres en udvikling af uddannelsestænkningen mod 'læringsmålstyring' - en udvikling som er gået fra at betragte uddannelsespolitik som en pædagogisk, kulturel livsform til at betragte uddannelsespolitik som en styringsform med fokus på opstilling af målbare mål, standarder, kompetencer og sammenligninger af elevernes resultater - hør PISA-målinger, OECD-landesammenligninger, undervisningseffektmålinger, kvalitetsrapporter, kommunal benchmarking, Nationale Tests, sprogprøver, STOP-prøver uddannelsesparathedsvurderinger, karakterer, adgangskrav og eksamener.

Som Lejf Moos udtalte i forbindelse med offentliggørelsen: "Helt frem til årtusindskiftet havde skoledebattører og forskere fokus på filosofiske og psykologiske betragtninger, når de diskuterede pædagogik. Imens blev styringen af hele uddannelsesområdet grundlæggende forandret, og internationale aktører begyndte at formulere nye fælles standarder for uddannelse. Det betød, at uddannelsernes indretning og formål dermed også blev grundlæggende ændret, men uden at det egentlig blev bemærket og dermed gjort til genstand for mere grundlæggende diskussioner undervejs"

Folkeskolereformen, der blev vedtaget af et bredt politisk flertal i 2013, er dybest set drevet af et ønske om et mere lige samfund og af et ønske om at give alle børn lige muligheder for at blive - som man formulerer sig - "så dygtige, som de kan". Tanken er, at hvis skolen sørger for, at skoledagen og fritiden smelter mere sammen - og skolen dermed lægger beslag på en større del af børnenes tid - vil skolen, i princippet, kunne sørge for, at alle børn får mere lige muligheder. Det kan man tro på eller lade være med - og det er netop pointen, fordi reformer bygger på forestillinger om det samfund, man ønsker.

Men hvor mange gange har vi ikke skullet lægge ører til, at folkeskolereformen er evidensbaseret. At flere undervisningstimer giver dygtigere elever. At den er internationalt forskningsunderbygget og veldokumenteret - og i øvrigt fuldt finansieret.

Vel er den ej!

Med reformen skete der et skifte fra det, man kalder inputstyring, til outputstyring. Der blev dermed sat to streger under, at skolen først og fremmest skal fokusere på, hvad børnene skal kunne på de forskellige klassetrin, og hvad de har lært. Dermed er opmærksomheden flyttet hen på at handle om den bedste og mest effektive vej til at opnå de mål, man sætter for undervisningen. Dét, der kom til at hedde læringsmålstyret undervisning.

Allerede i slutningen af 1990'erne og 00'erne havde OECD koblet politik og forskning tæt sammen på en helt ny måde i deres PISA-målinger og rapporter, der sammenligner forskellige landes elevresultater.

Og med folkeskolereformen blev der for alvor sat politisk fokus på, "hvad der virker": Synlig læring, læringsmålstyring, læringseffekt, læringsprogression, læringsevidens.

Læring mig her, læring mig der og læring alle vegne.

Antorinis projekt var at sætte tryk på læringsoutputtet ud fra en forestilling om, at hvis vi laver en tæt kobling mellem politik og forskning, vil vi også kunne få et bedre output i skolen. At vi så at sige skal basere politiske beslutninger på videnskabelig evidens.

Umiddelbart lyder det jo både besnærende og fornuftigt, men pointen er, at det ikke kan lade sig gøre. Det er en eklatant sammenblanding af naturvidenskab og pædagogisk videnskab. Og når en bestemt type forskning tilmed bliver selve grundlaget for en kultur- og dannelsesinstitution som folkeskolen, er den pædagogiske forskning totalt misforstået.

Som prorektor ved UC Syd, Alexander Von Oettingen, siger: "Problemet er, at man tror, at man kan overføre lægevidenskabens logik til skolelogik. Det kan man bare ikke, fordi sygdomme tænker ikke selv, men børn tænker selv, og derfor findes der ikke en sikker teknologi, der gør, at vi kan få det samme resultat, uanset hvor du implementerer den. Eleverne er bare ikke patienter, der skal gennem et behandlingsforløb."

Så transformationen fra input- til outputstyring - eller fra undervisning til læring - er en så voldsom omkalfatring af skolen, at man næppe helt begriber det. Og hvor meget har det paradigmeskifte egentlig været til faglig og demokratisk debat, om jeg må spørge?

Står manden nu ikke bare der og puster sig op med patos og spids retorik og skyder langt over målet? Har det reelt så stor betydning, hvad vi kalder tingene? JA, er mit svar! For "læring" flytter undervisningsfokus til den indre proces i eleven, som vi ikke kan se - og som derfor skal gøres synlig og målbar. Her spiller læringsplatformen også en rolle, hvilket jeg vender tilbage til senere i beretningen.

"Læring" er en degradering af den kompleksitet, som mennesker dannes i - en forsimpning af undervisning. Det er totalitært og potentielt farligt og desværre også en forsimpning, der passer godt ind i en effektiviseringsstankegang. For hvis elevens snævre faglige læring er i fokus, og alt andet bare er underordnede tilvalg, kan man jo afskaffe eller spare på alle de fordyrende led, såsom demokratiske processer, kritisk oplysning, kulturelle oplevelser og socialt samvær.

Derfor kan vi ikke se gennem fingrer med, at man degraderer undervisning til læring - al den stund, at det åbner sluserne for en massiv reduktion af undervisningen.

Omsider vælter skeletterne da også ud af skabene. Ikke mindst på grund af lektor og ph.d. Kjeld Skovmands vedholdende arbejde, hvor han har præsenteret flere velunderbyggede konklusioner:

Læringsmålstyret undervisning er IKKE baseret på evidens.

Danmarks Evalueringsinstitut og Rambøll har IKKE betjent sig af lødige henvisninger i deres evalueringer og anbefalinger.

Undervisningsministeriet og fremtrædende danske skoleforskere har IKKE udlagt og citeret internationale forskere korrekt

Folkeskolereformen kunne IKKE med fagligt belæg legitimeres af skolesuccessen i den canadiske delstat Ontario

Et gammelt ordsprog og en udbredt erfaring handler om, at man får, hvad man måler. Derfor skal vi være forbeholdne over for den data- og evidensbaserede skole.

At holde skole er et evindeligt og stående etisk spørgsmål omhandlende omgangen med andre menneskers fremtid. Der er intet, der "bare" virker - ingen nævneværdig evidens at støtte sig til. Den erkendelse er ret beset barske løjer, fordi den betyder, at vi hver dag står med et kæmpe ansvar for andre menneskers liv, hvor vores konkrete handlinger har uvurderlig betydning. Lidt mere politisk anerkendelse af det ansvar ville være på sin plads.

Vores samfund har brug for overskridelsen af det kendte. Vi er afhængige af kommende generationers nysgerrighed, grænsesøgning, kritik, nybrud og kreativitet. Og kreativitet er jo netop evnen til at løse problemer, som ikke kan beskrives, før de er løst. Så den faglige ambition bør først og fremmest knytte sig til barnets frihed - jo dybere indsigt og større forståelse, man har af verden, jo bedre kan man tage selvstændig stilling til sit liv og det samliv, man indgår i.

Hvis vi virkelig holder af den opvoksede generation, må hele skolens virke orientere sig efter at give barnet frihed i form af kundskaber, mod og virkelyst. Så vi skal værne om den nordiske skoletradition, der muligvis er den væsentligste årsag til Danmarks frihed og velstand - som humlebien, der holder sig flyvende, skønt den ikke burde kunne det. Derfor er vi også i Danmarks Lærerforening undervejs med et folkeskoleideal. For naturligvis skal vi formulere et fagprofessionelt ideal for, hvordan vi bør holde skole i det her land.

Og så må vi bare håbe, at vi igen kan komme til at tale om uddannelse, pædagogik og skole på et oplyst og redeligt grundlag og ændre på de forhold, som ikke er i orden. Dårlige beslutninger er ikke fremskridtets fjende nummer ét. Det er derimod uviljen til at erkende og omgøre dem.

Derfor er det også en sand glæde, at forligskredsen omkring folkeskolereformen i slutningen af januar endelig blev enige om en række justeringer af folkeskoleloven. Det skete på baggrund af en kombination af et efterhånden mangeårigt pres fra folkeskolens mange parter - ikke mindst fra Danmarks Lærerforening - manglende resultater og udsigt til en snarlig valgkamp. Man kan altid ønske sig mere, men justeringerne trækker i den rigtige retning på centrale områder og kommer heldigvis også til at kunne mærkes i Ballerup. Det vil næstformanden komme meget nærmere ind på under fremlæggelsen af Styrelsens forslag 2 til resolution.

Så meget om folkeskolen og skolepolitik for nu - herfra til overenskomstforhold.

OK18

Jeg husker, hvordan jeg sad til Hovedstyrelsesmøde - og mit indre var totalt splittet - den martsaften i 2018, hvor forhandlingerne i Forligsinstitutionen blev udsat første gang, og jeg som Ballerupformand for strejkeudtagne medlemmer måtte konstatere, at den konflikt, vi havde forventet og forberedt os på gennem længere tid, ikke blev til noget - i hvert fald ikke i første omgang. For samtidig med at jeg egentlig burde have glædet mig over, at en konflikt blev afværget, skreg min indre lærer på en konflikt, hvor jeg kunne demonstrere min vrede og bitterhed over den behandling vores stand og folkeskolen har været udsat for i efterhånden alt for mange år. Det havde på mange måder været en sand befrielse at give los for frustrationerne - men det havde næppe bragt os videre. For når alt kommer til alt, må vi erkende, at man ikke kan skabe og udvikle god skole og gode lærerliv i skyttegravskrig mellem parterne.

Så på trods af, at det moralsk set og retfærdigvis burde have været magthaverne, som var kommet til os med anger og fortrydelse, kan det her i livet nogle gange være klogt at række hånden frem til forsoning, uagtet at alt i én skriger på at lade være. Sådant en gang var OK18, hvis I spørger mig.

Vi var på gader og stræder, én for alle, alle for en, skulder ved skulder og råbte: "Nok er nok". Vi insisterede på en løsning for alle, og vi stod som samlet fagbevægelse fast, krævede anerkendelse, respekt og retfærdighed. Og det vi var vidner til, er en sand revitalisering af fagbevægelsen. Det sammenhold er måske det største og vigtigste resultat ved OK18, og det er et afgørende rygstød for fagbevægelsens fortsatte arbejde - ikke mindst i den nye hovedorganisation, Fagbevægelsens Hovedorganisation.

Den dybe stat ønskede allerhelst et opgør med kollektive aftaler, regler og rettigheder og fagforeningernes indflydelse på samme. Den ønskede nærmere at diktere end at forhandle. "En for alle, alle for ledelsesretten", syntes der at gjalde på gangene i Moderniseringsstyrelsen - fulgt op af sådan noget Finansministeriel poesi som: "Digital transformation", "resultatskabelse", "markedsorientering", "datadreven topledelse" og "konkurrenceudsættelse". Vores modsvar var: "Nej, til arbejdsgiverdiktater - NOK ER NOK!" Og vi fik faktisk sat foden ned.

Så på trods af, at vi ikke helt fik en LØSNING FOR ALLE, men snarere en god løsning for nogen, og en mindre god løsning for andre, hører jeg til blandt de, som mener, at vores aftale - modstanden taget i betragtning - er en stærk aftale. En aftale, som har slået en kile ned mellem Moderniseringsstyrelsen og KL, en aftale, som har givet KL en kattelerm til at slippe ud af moradset og en aftale, som forhåbentlig i historiebøgerne vil blive omtalt som en ny begyndelse for aftalesystemet på det offentlige arbejdsmarked.

For i KL ved man godt, at man ikke kan udvikle folkeskolen uden Danmarks Lærerforening. Det har vi givet dem mulighed for at vise, uden at nogen har tabt alt for meget ansigt.

Vi er således hverken faldet til patten, blevet nye bedstevenner med ridefogederne i KL eller ladt tilbage som en knægtet stand, hvilket man ellers kan forledes til at tro, når man færdes på de sociale medier. Vi er derimod et fortsat stærkt professionsfælleskab, der står over for store og vanskelige udfordringer, som vi agter at finde løsninger på - sammen.

Betyder en 'ny start' for folkeskolen så, at alle andre end os skal gøre noget anderledes? At skolens øvrige aktører skal tage sig sammen og handle, som vi finder bedst? Som vi har råbt op om igen og igen? Det kunne såmænd være både dejligt og belejligt - og muligvis ændre meget til det bedre - men man skal vist være mere end blot almindelig naiv for at forestille sig det udkomme. Så vi er formentlig nødt til at overveje, om der er kronjuveler, vi kan file på.

Personligt føler jeg mig temmelig overbevist om, at 'Lærerkommissionen' ikke fremkommer med bud på konkret aftaletekst eller egentlige arbejdstidsløsninger. Det skal vi nu nok også betakke os for. Derimod vil parterne blive anbefalet at diskutere og finde fælles ståsteder inden for en række svære dilemmaer og traditionelt set modsatrettede interesser.

Ved OK18 formåede vi at mobilisere fagbevægelsen så bredt og dybt som aldrig set før på det offentlige arbejdsmarked. Vi havde en historisk opbakning til vores arbejdstidskrav. En opbakning, som vi ikke kan forvente stærkere. Vi havde musketer-ed og medvind fra opinionen. Det på trods løste vi ikke arbejdstidsproblemet. Vi var ikke engang tæt på.

Det er alt andet end sjovt - og jeg gør mig sårbar over for beskyldninger om at give op, svigte medlemmerne eller anden form for nederdrægtighed - men jeg mener, at vi er tvunget til at finde ud af, om vores eneste bud på en ensartet, fællesskabsfunderet og retfærdig arbejdstidsplanlægning er en central, ressourcebindende, detailorienteret arbejdstidsaftale. Dét har længe været elefanten i rummet i Danmarks Lærerforening.

Som grundlag for overvejelsen skal vi huske hinanden på, at vi ikke har haft en egentlig fælles, ressourcebindende aftale siden 1993. Derfor var arbejdstidsvilkårene også ualmindeligt forskellige både i 1990'erne, 00'erne og begyndelsen af 10'erne - under U-F-Ø, A05, KTO-aftaler og A08 - og sikkert også inden da, fordi arbejdstidsvilkår er stærkt betinget af den kommunale økonomi. Og faktum er, at KL siden kommunaliseringen af folkeskolen har været principiel modstander af den form for central aftalebinding, som vi har ønsket.

Spørgsmålet er, om vi reelt er på en umulig mission; at vi dybest set forsøger at kompensere for en skæv kommunal udligning gennem overenskomstsyste­met. At vi forsøger at få overbevist resten af verden om, at centrale arbejdstidsregler er svaret på ensartet kvalitet i folkeskolen. Men lad os nu være ærlige - den sammenhæng har vi aldrig notorisk kunnet påvise, fordi variablerne er så mange.

Står jeg så her fra talerstolen og siger, at vi ikke kan komme tilbage til tidligere tider, når de én gang er taget fra os med rå magt? Nej, det gør jeg ikke. Og dog. Vi kan godt komme tilbage - hvis arbejdsgiverne ønsker det, eller vi kan konflikte os til det. Jeg har imidlertid ikke hørt mange til lægge de to scenarier den store realisme - i hvert fald ikke inden for en overskuelig fremtid.

Så vi står for mig at se ved en skillevej, hvor vi seriøst bør vurdere, om det på den korte bane kan bringe os videre at acceptere grundpræmissen om lokalaf­talet arbejdstid - med stærkere centralt formulerede forpligtelser naturligvis. Alle medlemmer af Danmarks Lærerforening ønsker en central, ressourcebindende arbejdstidsaftale. Det behøver vi i virkeligheden slet ikke at diskutere. Det letteste i den her verden er dog at være principfast. Langt sværere er det at opveje hensyn, under- og overordne dem og indgå kompromisser.

Og hvem ved, om der findes andre veje til at sikre medlemmerne rimelige arbejdsbetingelser? Det spørgsmål har vi i hvert fald forpligtet os til at gå til med åbenhed og en vis kompromisvillighed, når anbefalingerne fra Lærerkommissionen foreligger.

Overvejende kommunale/lokale forhold

Lokalaftalen

Og lad os bruge det som overgang til vores lokale forhold og den lokalaf­tale, vi indgik i det sene forår.

I Ballerup har vi gennem tiden taget mange vigtige arbejdskampe, men de senere år har vi - i en meget svær periode - formået at insistere på samarbejds- og aftalevejen og har på den måde taget et fælles ansvar for skolen.

Lokalaftaleforhandlinger er altid vanskelige, og de har hver gang indeholdt deres særlige udfor­dringer. Det er aldrig let. Men kommunens beslutning om ikke længere at ville være lønførende, gjorde denne omgang til den sværeste længe - og med afstand den sværeste i min tid. Og det set i lyset af, at lokalaf­taleforhandlingerne oven på katastrofen i 2013 heller ikke ligefrem var nogen "walk in the park".

Det var altså et både kontroversielt og modsatrettet resultat, som generalforsamlingen blev bedt om at tage stilling til den 14. maj: Udsigten til løntilbageholdenhed - umiddelbar lønnedgang for nogle medlemsgrupper - kombineret med et lavere undervisningsmaksimum og større fleksibilitet. En enig Styrelse anbefalede at stemme JA, og det viste sig da også, at et overvældende generalforsamlingsflertal vurderede, at resultatet samlet set var så tilfredsstillende, at det kunne stemmes hjem. Der blev afgivet 192 stemmer, heraf var én stemme blank, 182 stemte JA, og 9 stemte NEJ.

Det er Styrelsens indtryk, at der - omtrent trekvart år inde i den nye lokalaftales løbetid - alt-overvejende er tilfredshed med de forbedringer, vi opnåede. Medlemmerne oplever heldigvis, at det lavere undervisningsmaksimum og den øgede fleksibilitet har haft positiv betydning og kan mærkes i dagligdagen. Men vi ved, at der hos nogen fortsat findes en forståelig irritation over lønresultatet - og måske ligefrem en følelse af at være blevet svigtet af sin fagforening. Selvom det dog ikke er noget, vi hører meget til, hvis vi skal være helt ærlige.

Ikke desto mindre har vi en stor interesse i at markere over for kommunen, at der forhåbentlig er tale om et enkeltstående tilfælde. For det bliver endog meget svært at lande sådan et kompromis en anden gang. Af samme årsag har vi fra Styrelsens side formuleret et forslag til resolution, hvor vi markerer, at vi forventer, at vi med den her lønforringelse er nået til enden for kommunalbestyrelsens bestræbelser.

I så fald står jeg og Styrelsen fuldt bag ordene, at "når enden er god, er alting godt", fordi det samlet set er en god ende - hvis det vel at mærke er enden:

Vi har landets laveste aftalte undervisningsmaksimum

Vi er i top 5, når det kommer til aftalt fleksibilitet og professionelt råderum

Vi er fortsat lønførende - eller i hvert fald i top 2

Når det er sagt, er der ingen tvivl om, at historien om "kommunen, der sætter sine ansatte ned i løn" spreder sig lynhurtigt. Og i en tid, hvor det i forvejen er ualmindeligt svært at rekruttere det fornødne antal kvalificerede lærere, er det direkte kontraproduktivt.

Vi kan sagtens mærke, at vi også i Ballerup har svært ved at rekruttere lærere. Det vil være en klar overdrivelse at tilskrive det lønforringelsen, for der har været optræk til det længe. Én efter én rammes kommunerne af rekrutteringsproblemer - dem med de bedste vilkår til sidst. Og det er så ved at være nået til Ballerup.

Men det er så sikkert som ammen i kirken, at vilkårsforringelser ikke gør situationen bedre.

Et godt skolevæsen står og falder med dets lærer- og ledelseskvalitet. Derfor er det bydende nødvendigt, at vi er i stand til at rekruttere dygtige folk. Og det er uomtvisteligt lettere, når arbejdsvilkårene bredt set er gode.

Arbejdsvilkårene afhænger dog af meget mere end løn- og arbejdstidsvilkår. Fx skoleudvikling, digitalisering og medarbejderindflydelse, som jeg kaster mig over nu.

Digitalisering og "skal-opgaver"

Mange lærere oplever desværre, at de har fået betydeligt mindre indflydelse på egen undervisning og på skoleudviklingen. Hvilke forhold, der skyldes hvilke beslutninger kan være svært at fastslå entydigt, men resultatet er klart: Der er for mange såkaldte "skal-opgaver" - for mange bestillinger udefra. I takt med at oplevelsen er blevet stærkere og stærkere artikulere, er vores behov for at finde årsagerne også blevet større og større.

Uden på nogen måde at fritage kommunalbestyrelsen for ansvar - for vi arbejder i en kommune, som altid, på godt og ondt, har villet en masse med sit skolevæsen - skal årsagen til, at den enkelte lærer for ofte lades tilbage med et indsnævret råderum, nok primært findes i folkeskolereformen. Med hele dens medløb af topstyrede indsatser finansieret af vores forberedelsestid. Også her bærer læringsmålstyrningen et væsentligt ansvar. Og læringsplatformen - som er et helt særligt dansk styringsfænomen.

I yderste potens er risikoen med læringsplatformen, at den flytter fokus fra bredt, didaktisk lærerarbejde til mere snævert, teknisk læringskonsulentarbejde. Hvad vi har set er, at undervisningen og dialogen i stigende omfang nedprioriteres til fordel for mere individuel læring, hvilket også får konsekvenser for elevernes sociale relationer, fordi de i højere grad bliver fokuseret på skærmen og ikke på interaktioner med andre elever eller lærere. Mangt en lærer har udtalt frustration over, at al undervisning forventes at skulle gå gennem Meebook.

Så uagtet, at vi har formået at undgå en fuldstændig ureflekteret læringsmåls- og -platformsimplementering i Ballerup, har vi også brugt en masse tid og ressourcer på digitalisering og Meebook. Og meget af det har altså været skønne spildte kræfter og skabt unødvendig frustration. Jeg er slet ikke imod digitalisering, men det skal foregå på en inddragende, meningsfuld og respektfuld måde. Og det er ikke sket alle steder.

Som en konsekvens af de problemer, Meebook og den store digitaliseringsbestræbelse har medført, har vi fra Ballerup Lærerforenings side - med næstformanden som den store primus motor - taget initiativ til oprettelsen af en tværgående digitaliseringsgruppe for at fremme fælleskommunale, pædagogiske og didaktiske diskussioner og udviklingen af fornuftige skoleløsninger. Forvaltningen og distriktsskolelederne har taget overordentligt godt imod initiativet, og det viser noget om, at initiativ næsten altid betaler sig.

Det er dog en evig udfordring at vurdere, hvor meget vi som lærerforening skal spille med og være konstruktive og igangsættende, når det kommer til indsatser, der ikke ligefrem er groet i vores baghave. For der er altid en risiko for, at vi kan blive spændt for den vogn, at vi dybest set ikke varetager anden funktion end at legitimere implementeringen af en - i det her tilfælde - problematisk lovgivning.

Vi ser bekymrende mange eksempler på, at udviklingen medfører, at ildsjæle forvandles til udslukte vulkaner, så vores mål er naturligvis at modvirke unødigt styring og ensretning, der underminerer vores professionelle dømmekraft, autonomi og personlige ansvarsfølelse. Og det synes vi egentlig, at vi er fornuftigt undervejs med.

Skolestruktur, -udvikling og medarbejderindflydelse

Jeg har utallige gange udtalt, at skolestrukturen bestemt ikke blev opfundet af Ballerup Lærerforening. Vi forsøger at understøtte, som vi nu kan, og tillidsrepræsentanterne gør sig ihærdige anstrengelser for at få det til at fungere bedst muligt, men vi har svært ved at se, at specielt skoler på flere matrikler bidrager med særlig meget positivt til skolevæsenet.

I august afgav vi endnu en gang høringssvar til skolestrukturen, da kommunalbestyrelsen havde bestilt en evaluering fra Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd, VIVE. En i øvrigt både lødig og balanceret evaluering.

Det blev til mange væsentlige pointer, og i al respekt for jeres travle hverdag, vil jeg herfra talerstolen komme med en opfordring til, at I prioriterer at læse vores høringssvar, da de giver et billede af foreningens holdninger inden for et givent emne og forhåbentlig også kan være et rygstød til diskussioner på skolerne.

Hermed nogle ganske få eksempler fra vores høringssvar:

Vi mener, at det er en illusion at forestille sig, at skoler på flere matrikler kan udvikle ensartet kultur. Det er på høje tid, at kommunen lægger den vildfarelse på hylden og i stedet evaluerer, hvilke samarbejder og sammenhænge på tværs, som reelt hæver kvaliteten og skaber forbedringer af undervisningen og lærernes arbejdsmiljø.

Hvis vi ønsker et demokratisk samfund, er demokratisk praksis i folkeskolen en nødvendighed. Som profession forventer vi på alle niveauer at tage del i og ansvar for centrale beslutninger vedrørende skolens indhold, drift og udvikling. Og skolen bør emme af en oprigtig tillid til, at vores kritik og forslag udspringer af et velment ønske om at levere det bedst mulige for eleverne inden for rammerne - som alle parter i øvrigt har en etisk forpligtelse til at blive ved med at udfordre. En større organisation nødvendiggør en større anvendelse af repræsentantskaber, udvalg og arbejdsgrupper, men det er afgørende, at væsentlige, principielle og omkalfatrende beslutninger bliver bragt til drøftelse for alle medarbejdere, fordi en skole er kendetegnet ved, at vi kun kan løfte vores store fælles opgave i et forpligtende, vedkommende samarbejde.

Der skal fremadrettet være mere fokus på at binde skolerne sammen og sikre den lokale sammenhængskraft, så vi ikke får "flere skoler i skolen".

Nu lyder det måske som om, vi er meget kritiske over for kommunen, og det er vi også, når det hører sig til. Men det er samtidig vigtigt for mig at understrege, at vi i al væsentlighed synes, at vi har en arbejdsgiver, der er lydhør og træffer fornuftige beslutninger. Jeg plejer faktisk at sige, at vi har rigtig gode folk på alle centrale poster, og det siger jeg kun, fordi jeg mener det. Tro mig.

Så når alt kommer til alt, mener vi egentlig, at vi har meget at skulle sige, og selvom man af og til kan synes, at der er mange problemer, og meget som kunne være bedre, viser målingen af den sociale kapital trods alt, at det trækker i den rigtige retning. År efter år sker der forbedringer af samarbejdet med ledelsen, involveringen i beslutningerne og retfærdigheden i opgavefordelingen - for at nævne de temaer, hvor målingen tidligere har set rigtig skidt ud.

Mere og mere tyder dog på, at vi bør interessere os gevaldigt for det organisatoriske led, som de pædagogiske ledere udgør. Bevares, kvaliteten hos de pædagogiske ledere er svingende, men det er også en meget udsat og stærkt arbejdspresset stilling. Kravene og forventningerne er massive - både oppefra og fra os - og spørger man distriktsskolelederne, vil de sige, at de pædagogiske lederes arbejdsmiljø er urimeligt presset. Jeg kunne sagtens komme med bud på justeringer, men jeg vil i stedet opfordre til, at vi alle sammen tænker over, hvordan vi kan medvirke til, at de pædagogiske ledere får bedre mulighed for at lykkes i deres arbejde. Det er kun rimeligt over for dem, og det har desuden stor betydning for vores mulighed for at få indflydelse og lykkes med vores lærerarbejde.

Præstationskultur og undervisningsmiljø

Ifølge FN's årlige World Happiness-rapport hører danskerne til blandt de tre lykkeligste folk i verden. Alligevel viser tal fra den uafhængige organisation, 'Stressforeningen', at hver tiende af os hver dag har symptomer på alvorlig stress.

Og det rammer også børnene. Hos Børnetelefonen var knap hver tredje henvendelse i 2017 fra et barn eller ung med ondt i psyken, og antallet er mere end fordoblet siden 2012.

Det er næppe overraskende tal for alle jer, der dagligt omgås eleverne, men det gør ikke udviklingen mindre bekymrende. Mon ikke det har en sammenhæng med den hverdag, vi byder vores børn og unge, de stigende krav vi stiller i uddannelsessystemet og et digitalt liv, hvor fremstillinger af det "perfekte liv" skaber et betydeligt pres?

Det kan også hænge sammen med, at vi alle sammen bliver målt på det, vi yder og præsterer, og ikke på alt det, som er svært at måle: Kærlighed, omsorg og hjælpsomhed. Her kunne den læringsmålstyrede undervisning nævnes igen.

Og de, der ikke kan levere, ender ude på et sidespor. Tag fx vores nuværende forsvarsminister, Claus Hjort Frederiksen, der på et tidspunkt har sagt, at det vigtigste i et menneskes liv er at have en fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Det vigtigste i et menneskeliv? Der er tilsyneladende nogen, som har besluttet, at det, vi kan måle på, er det vigtigste.

Markedstænkningen er ikke noget nyt fænomen. Det nye er måske nærmere, at den tankegang for alvor har overtaget kontrollen og styringen af samfundet.

I Ballerup Lærerforenings arbejde med at kortlægge og dokumentere såkaldt "udefrakommede" opgaver har vi forsøgt at lave en optælling af de tests, som er obligatoriske gennem skoleforløbet. Vores optælling ligger på i omegnen af 40 tests plus lærerens egne evalueringer samt termins- og afgangsprøver. Det er altså rigtig mange.

Og det er ikke kun os lærere, som mener, at man bør minimere brugen af prøver og tests og i det hele taget nedtone karakterers og præstationers betydning i skolen. Som den tidligere mangeårige formand for Skole og Forældre og nuværende formand for Børnerådet, Mette With Hagensen, siger: "(...) Det, der presser, er, at børnene hele tiden skal præstere. Så er der en fremlæggelse, så er der en test i et andet fag, så er der en stor opgave. Det er det, som giver dem mistriksel."

Inklusion og arbejdsmiljø

Børns angst og skolevægring fortæller os noget meget vigtigt om skolen anno 2018. Skolen er på mange måder blevet en kampplads, hvor slaget om nationens konkurrenceevne udkæmpes. Og børn er her brikker i et uendeligt vækstspil. Skal vi de stigende problemer til livs, er vi nødt til at indrette os og skolen på en måde, der understøtter, at børnene har det godt og dermed også har lyst til at være og lære.

Sammenfaldende med det stærke fokus på læring i fag rullede inklusionsdagsordenen også ind over skolerne. Børn blev flyttet fra A til B, alt imens man på Christiansborg og i kommunerne underkendte, at inklusion ikke blot er et spørgsmål om holdning, børnesyn og den enkelte lærers dygtighed, men ret beset kræver en ændret skole- og undervisningskultur og de rette børnevenlige organisatoriske rammer.

I Ballerup, som i alle andre kommuner, er man voldsomt økonomisk presset af inklusionen, og der er ikke de fornødne ressourcer til alle de forebyggende og opfølgende indsatser, som er nødvendige. Eller mere præcist forholder det sig i en Ballerupkontekst snarere sådan, at man - på grund af budgetlovgivningen fra Christiansborg - ikke må bruge de penge, som man gerne vil.

Vi deler fra Ballerup Lærerforenings side fortsat den behjertede ambition om, at så få børn som muligt skal henvises til stærkt specialiserede tilbud. Men vi konstaterer samtidig, at rigtig mange lærere oplever den som utopisk, når pengene og midlerne ikke følger med ud i klasselokalet. Der mangler simpelthen hænder i skolevæsenet til at løfte de mange opgaver. Efteruddannelse er betydningsfuldt, men vi kan ikke alene uddanne eller organisere os til at kunne håndtere inklusionsopgaven kvalificeret.

Der er grænser for, hvad selv den mest velforberejede, pligtopfyldende og engagerede lærer kan overkomme og rumme i en undervisningssituation. Og der er elever, som aldrig vil profitere af det undervisningsmiljø, som vi kan skabe i den almene folkeskole.

”Vi ved fra store undersøgelser, at undervisere er den faggruppe, som ligger i absolut top, når det handler om at være følelsesmæssigt berørt af sit arbejde. Det stiller særlige krav at arbejde med børn og unge med svære faglige, personlige eller sociale problemer, og det kan blive en stor psykisk belastning, hvis man ikke oplever at have fornøden indflydelse på sit arbejde eller have mulighed for at få hjælp og støtte, når der er behov for det. Og det er desværre for ofte oplevelsen som ansat i Ballerup - ikke mindst på de skoler, som har en stor andel af børn fra såkaldt socioøkonomisk dårligt stillede hjem.”

Sådan formulerer vi os i Styrelsens resolutionsforslag 3, og på skoleområdet har arbejdsmiljøpåbud oftest en ganske tæt kobling til inklusionen.

Inklusionen har uomtvisteligt været direkte årsag til, at arbejdsmiljøet på skoleområdet er blevet stadigt mere kritisabelt. Lærerjobbet er - som en artikel i folkeskolen hed - ”verdens bedste job, som mange lærere ikke holder til”. Et paradoksalt job med stærkt modsatrettede følelser: meningsfuldt og meningsløst, tilfredsstillende og frustrerende, givende og udmattende.

I kommunens arbejdsmiljøretningslinje er det formuleret, at der skal være ”opmærksomhed på at sikre, at ledere og medarbejdere giver udtryk for deres meninger og holdninger, da professionel uenighed og kritik er en betydningsfuld og legitim del af vores samarbejdskultur.” Hermed mit inderlige ønske om, at vi alle sammen bruger vores professionelle stemme i en evig stræben efter at holde den bedst mulige skole for eleverne.

Og så må I aldrig være i tvivl om, at vi konstant og hele tiden bringer inklusionen på dagsordenen i kommunen. I alle sammenhænge, hvor det giver mening. Med forvaltning, ledere og politikere.

På mandag har vi fx taget initiativ til et møde, hvor direktøren, cheferne for de to centre - Center for Skoler og Institutioner og Center for Børne- og Ungerådgivning - distriktsskolelederne og vi samles for at drøfte, hvordan det går med at omsætte børne- og ungestrategien og BAL i praksis. Ugen efter får vi i Styrelsen besøg af PPR til en drøftelse af PPR's arbejde i almindelighed og visitationsprocessen i særdeleshed.

Det er bare pokkers svært at finde gode løsninger kommunalt, fordi inklusion i bund og grund handler om, hvordan vi holder og finansierer skole i det her land.

Mit klare budskab er altså, at det ikke er manglende viden, der forhindrer bedre løsninger i skolen - og det budskab støttes i øvrigt massivt af en tydeligt frustreret forsker, Lotte Hedegaard-Sørensen, i det nys udkomne temanummer af Fagbladet Folkeskolen om inklusion.

Det er derimod politiske samfundsprioriteringer, som er den store synder. Forkastelige prioriteringer, som Danmarks Lærerforening selvfølgelig benytter enhver anledning til at problematisere - ikke mindst som en del af Fagbevægelsens Hovedorganisation.

Afslutning

Således slutter ordstrømmen næsten herfra, men inden jeg overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling, vil jeg lige sætte et ordentligt punktum.

Det er efterhånden syv år siden, at jeg første gang stillede mig til rådighed som formand -uden den ringeste idé om, hvilke ekstreme udfordringer, der tårnede sig op foran os. Selvom meget har været svært, og tingene af og til ser håbløse ud, er der også meget, som er gået godt. Heldigvis. For det er naturligvis sejrene, man næres af.

Jeg holder fortsat rigtig meget af arbejdet som kredsformand, og jeg omgiver mig med nogle enormt dygtige, engagerede og skønne mennesker på 1. salen i foreningshuset på Bydammen 9 og i Styrelsen. Som kredsformand forventes man at gå forrest, men det er nu både kvalificerende, betryggende og berigende at gøre det sammen med så mange gode folk.

Endelig en dybfølt tak til alle jer medlemmer af Ballerup Lærerforening for den støtte og opbakning, vi oplever som tillidsvalgte. Medlemmerne er foreningen, og foreningen er medlemmerne. Og Ballerup Lærerforenings medlemmer er bare de sejeste! Det viser - ikke mindst - en dag som i dag med et så talstærkt fremmøde. Det skal vi alle sammen være drøn stolte af.

Jeg hører ikke til blandt jubeloptimister, men jeg er heller ikke sortseer.

Jeg håber derfor, at jeg med den her mundtlige beretning har formået at lade problemerne få en passende plads, men samtidig har været i stand til at skabe noget håb og en tro på, at vi sammen kan få øje på de sprækker, som lukker lyset ind. For som jeg ofte forsøger at huske mig selv på, er der ingen fremtid i at bruge nutiden på at ærgre sig over fortiden.

Foran os har vi nogle spændende timer i skolens, fællesskabets og foreningspolitikens navn.

Og så får I omsider fred, idet jeg hermed overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling.

Formandens beretning blev behandlet i 3 afsnit:

Skolepolitiske forhold

Næstformanden fremlagde Styrelsens forslag 1 til resolution:

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Det siges, at når enden er god, er alting godt

Betydningen af aftalte forhold kan ikke overvurderes, og derfor er det enormt glædeligt for begge parter - og ikke mindst for kommunens skolebørn - at vi endnu en gang fandt hinanden i lokalaftaleforhandlingerne og landede en aftale, som vi hver især kan stå inde for.

Vi kan godt tillade os at føle en fælles stolthed over, at vi lokalt tillægger aftalte forhold så stor værdi, at vi er villige til at bøje os langt ind over forhandlingsbordet for at finde et kompromis.

Samtidig er det magtpåliggende for os at appellere til, at I tænker jer meget grundigt om, før I sætter jer til forhandlingsbordet næste gang. Møder I op med lignende krav om lønforringelser, er det svært at se, hvordan vi skal bevare det tillidsfulde og respektfulde samarbejde.

Der er heller ingen tvivl om, at historien om "*kommunen, der sætter sine ansatte ned i løn*" spreder sig lynhurtigt, og i en tid, hvor det i forvejen er ualmindeligt svært at rekruttere det fornødne antal kvalificerede lærere, er det direkte kontraproduktivt.

Det siges, at når enden er god, er alting godt.

Vi ønsker imidlertid at tilkendegive, at det bliver meget svært at nå et kompromis, når der igen skal forhandles i 2021, hvis vi ikke med denne lokallønsnedgang er nået til enden for jeres lønforringelsesmål.

Med betænkelig hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 15. marts 2019

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Næstformanden fremlagde Styrelsens forslag 2 til resolution

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Lad os smede, mens jernet er varmt

Så nåede forligskredsen omsider til enighed om justeringer af folkeskoleloven. De kunne have været bedre og flere, men de trækker i den rigtige retning og bibringer nye muligheder for at gøre et godt Ballerup Skolevæsen endnu bedre. Hermed vores fem vigtigste anbefalinger:

1. Elevernes skoledag - uanset, hvor varieret den måtte være - er for lang, og det er en ukvalificeret brug af de sparsomme ressourcer. Derfor skal vi også benytte os af muligheden for at forkorte skoledagen på mellemtrinnet - og i udskoling, i det omfang det er

fagligt og praktisk foreneligt med linjerne.

2. Når der i aftaleteksten formuleres: *"Det har aldrig været aftalepartiernes hensigt, at understøttende undervisning skulle ligge som en isoleret ø i skemaet"*, er det en oplagt anledning til at træffe en kommunal beslutning om, at det alene er lærere, som underviser - uagtet, hvad undervisningen kaldes. Det vil betyde et kvalitetsløft og samtidig sikre, at den understøttende undervisning foregår i et tæt samspil med den fagopdelte.
3. Selvom vi ikke har praktiseret en ureflekteret læringsmåls- og -platformsimplementering i Ballerup, skal vi alligevel notere os aftaleteksten, hvor det fremhæves, at *"anvendelsen af læringsplatformene skal være begrundet i faglige, pædagogiske og didaktiske overvejelser. Denne anvendelse skal ske på baggrund af den grundlæggende præmis, at læringsplatformen alene anvendes, hvor det er fagligt og didaktisk meningsgivende.* Den vurdering bør først og fremmest være lærernes - selvfølgelig i samarbejde med ledelsen.
4. Elevplanerne har sjældent så stor værdi for elever, forældre og lærere, at det legitimerer den store tidsanvendelse. Vi er allerede i gang med et tværkommunalt arbejde for at forenkle elevplanerne, men med lovgivers ønske om, at *"elevplanen i folkeskolen skal forenkles"*, får vi forhåbentlig et solidt rygstød til at gå endnu mere vidtgående til værks.
5. Med det formål at sikre, at flere af elevernes planlagte undervisningstimer gennemføres af uddannede lærere, har vi med lokalaftalen forpligtet os til at afdække og eksperimentere med forskellige modeller for vikardækning med uddannede lærere. Den ambition flugter fuldt ud med lovgivers, og vi ønsker lokalpolitisk opmærksomhed på temaet.

Elever og ansatte i Ballerup Skolevæsen skal mærke, at fornuften er ved at indfinde sig på Christiansborg. Lad os smede, mens jernet er varmt.

Med optimistisk hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 15. marts 2019

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Formanden for Arbejds miljøudvalget, Lisbeth Kruse, fremlagde Styrelsens forslag 3 til resolution:

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Ingen Ballerupskole bør modtage et påbud fra Arbejdstilsynet

Så er den desværre gal igen: Baltorpskolen har endnu en gang modtaget et påbud fra Arbejdstilsynet og påbydes således at forebygge *"risikoen for vold, trusler og traumatiske hændelser"* samt *"høje følelsesmæssige krav"* i arbejdet.

Det er dybt ulykkeligt og bør påkalde sig den allerstørste opmærksomhed, da vi taler om ansatte,

som oplyser, at de "har en følelse af magtesløshed, psykisk udmattelse, skyldfølelse, dårlig samvittighed i forbindelse med deres arbejde, at de ofte bryder sammen, går hjem med bekymringer og ondt i maven, sover dårligt om natten, er blevet særlig lydssensitive og har svært ved at være nærværende for familien efter arbejdstid".

Sådan bør ingen ansatte have det.

Vi ved fra store undersøgelser, at undervisere er den faggruppe, som ligger i absolut top, når det handler om at være følelsesmæssigt berørt af sit arbejde. Det stiller særlige krav at arbejde med børn og unge med svære faglige, personlige eller sociale problemer, og det kan blive en stor psykisk belastning, hvis man ikke oplever at have fornøden indflydelse på sit arbejde eller have mulighed for at få hjælp og støtte, når der er behov for det. Og det er desværre for ofte oplevelsen som ansat i Ballerup - ikke mindst på de skoler, som har en stor andel af børn fra såkaldt socioøkonomisk dårligt stillede hjem.

Udfordringerne på en skole som Baltorpskolen er komplekse og vanskelige at håndtere, og det kræver al den politiske og forvaltningsmæssige opmærksomhed, støtte og opbakning, som skolens ledelse og medarbejdere kalder på.

Vi har gjort det før, men vi appellerer igen til, at kommunalbestyrelsen generelt tager arbejdsmiljøudviklingen yderst alvorligt og tydeligere påtager sig sit arbejdsgiveransvar ved at iværksætte systematiske, forebyggende handlinger, der kan sikre et trygt, sikkert og udviklende arbejdsmiljø på skolerne.

Ingen Ballerupskole bør modtage et påbud fra Arbejdstilsynet.

Med foruroliget hilsen

Ballerup Lærereforenings generalforsamling, forsamlet den 15. marts 2019

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Herefter blev delafsnittet debatteret.

Arbejds miljø

Debatteret.

Organisatoriske forhold

Debatteret.

Den samlede beretning blev herefter sat til afstemning og blev enstemmigt godkendt.

4. Regnskab

Kassereren fremlagde på Styrelsens vegne regnskaberne for Ballerup Lærerforening, Særlig Fond og Solidaritetsfonden.

Generalforsamlingen forholdt sig til regnskaberne ud fra den oplysning, at de er forsynet med en blank revisionspåtegning.

Efter en tak til de kritiske revisorer blev regnskaberne indstillet til generalforsamlingens godkendelse.

Regnskaberne blev sat til afstemning:

Regnskabet for Ballerup Lærerforening 2018 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Solidaritetsfonden 2018 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Særlig Fond 2018 blev enstemmigt godkendt.

5. Fastsættelse af honorarer og ydelser

Kassereren fremlagde Styrelsens forslag til frikøb, honorarer og ydelser.

Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

6. Budgetter

Kassereren fremlagde budgettet, og det affødte ingen bemærkninger.

7. Fastsættelse af kontingent

Styrelsen foreslog uændret kontingentet for 2020 med udgangspunkt i medlemstallet primo februar 2019:

Fraktion	Medlemmer	DLF	BLF	I alt
1	Lærere	213 kr./mdr.	335 kr./mdr.	548 kr./mdr.
2	Børnehaveklasseledere	213 kr./mdr.	335 kr./mdr.	548 kr./mdr.
4	Pensionister	71 kr./mdr.	25 kr./mdr.	96 kr./mdr.
6	Særlige medlemmer	94 kr./mdr.	65 kr./mdr.	159 kr./mdr.

Kontingentet blev fastsat som foreslået.

8. Eventuelt

Lea Schmidt udloddede 10 kurve og 5 gavekort til overnatning på én af Sinaturs ejendomme. Kassereren understregede, at man er pligtig til at indberette sit gavekort til Skat.

Formanden afsluttede generalforsamlingen med en tak til dirigenten og spillemændene. Det endelige punktum blev sat med en lettere omskrevet udgave af Kim Larsens: "Det er en kold tid".

20/3-2019
Jon Kowalczyk

Referatet er godkendt af dirigenten, Jon Kowalczyk